

Súd: Okresný súd Spišská Nová Ves
Spisová značka: 5C/13/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7616208559
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Hiščáková
ECLI: ECLI:SK:OSSN:2018:7616208559.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Spišská Nová Ves sudkyňou JUDr. Denisou Hiščákovou, v spore žalobcu LITA, autorská spoločnosť, IČO: 00420 166, so sídlom Mozartova 9, Bratislava, právne zastúpeného JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou, Nám. Biely kríž 3, P.O.Box 39, Bratislava proti žalovanému Hotel METROPOL a.s., IČO: 31 673 074, so sídlom Štefánikovo námestie 2, Spišská Nová Ves, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Kerecman, spol. s.r.o., Košice, Rázusova 1 v konaní o zaplatenie 1.976,- Eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

- I. Zamietá sa návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku.
- II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.976,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.477,94 Eur od 27.5.2016 do zaplatenia a zo sumy 498,06 Eur od 21.6.2016 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- III. V prevyšujúcej časti o zaplatenie úroku z omeškania sa žaloba zamietá.
- IV. Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania, o výške ktorej bude po právoplatnosti rozsudku rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 30.5.2016 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny 1.976 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 27.5.2016 do zaplatenia a náhradu trov konania.

2. Žalobca v žalobe uviedol, že nadobudol postavenie organizácie kolektívnej správy podľa zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom, nakoľko mu dňa 11.5.2010 bolo Ministerstvom kultúry SR udelené Oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004, a to a výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Postavenie organizácie kolektívnej správy práv má žalobca aj podľa novej právnej úpravy platnej od 1.1.2016, t.j. v podľa zákona č. 185/2015 Z.z. V zmysle uvedeného žalobca vykonáva kolektívnu správu na použitia diel ním zastúpených autorov a to prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) prostredníctvom technických zariadení. Pri takýchto spôsoboch použitia diel ide predovšetkým o použitie prostredníctvom zvukovoobrazových alebo zvukových zariadení, ktoré sú umiestnené v izbách alebo v iných priestoroch ubytovacích zariadení, v iných prevádzkach ako reštaurácie, kaviarne, bary a podobne. V zmysle právnych predpisov, judikatúry, právnej teórie a praxe sa poskytovanie signálu prostredníctvom

technických zariadení pre klientov takýchto prevádzok a zariadení považuje za verejný prenos diel. Na použitie predmetov ochrany, ku ktorým spravuje práva žalobca takýmto verejným prenosom uzatvára žalobca s prevádzkovateľmi daných zariadení hromadné licenčné zmluvy, pričom základom licenčnej odmeny je sadzobník žalobcu, a to konkrétne Časť II, sekcia B, odsek 2. Žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Hotel Metropol, ktoré sa nachádza na adrese Štefánikovo námestie 2, Spišská Nová Ves, pričom ide o zariadenie v štandarde hotel 3*. Žalobca má za to, že žalovaný v ním prevádzkovanom zariadení používal v roku 2015 predmety ochrany spravované žalobcom, a to prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) prostredníctvom technických zariadení tak, ako je to uvedené vyššie. Žalobca má z webovej stránky žalovaného a z ďalších zdrojov voľne prístupných na internete vedomosť o tom, že v zariadení prevádzkovanom žalovaným dochádza k verejnému prenosu technickými zariadeniami v rozsahu 38 zvukovoobrazových zariadení v izbách ubytovacieho zariadenia Hotel Metropol. Podľa § 190 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z.z. (nový autorský zákon), sa ustanoveniami tohto zákona spravujú aj právne vzťahy, ktoré vznikli pre 1. 1.2016, pričom vznik týchto vzťahov vrátane nárokov z nich vyplývajúcich, ako aj práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z nich vyplývajúcich sa posudzujú podľa predpisu účinného do 31.12.2015. Predpisom účinným do 31.12.2015 bol zákon č. 618/2003 Z. z. (autorský zákon), podľa ktorého sa tak posudzujú nároky žalobcu uplatňované touto žalobou. V zmysle zákona č. 618/2003 Z. z. je možné použiť dielo autora výlučne na základe jeho súhlasu udeleného prostredníctvom licenčnej zmluvy, okrem prípadov zákonných licencií. V danom prípade, nakoľko pri danom spôsobe použitia diel ide o kolektívne spravované práva, ktoré spravuje žalobca, na takéto použitie diel autorov zastupovaných žalobcom sa vyžaduje súhlas vo forme hromadnej licenčnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom ako organizáciou kolektívnej správy a žalovaným ako používateľom diel. Žalobca navrhoval žalovanému uzatvorenie hromadnej licenčnej zmluvy na predmetné použitie diel. Žalovaný ako člen Zväzu hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky (ďalej aj iba ako „ZHR SR“) osobitnou príkaznou zmluvou splnomocnil ZHR SR k jeho zastupovaniu vo veci usporiadania práv a povinností vyplývajúcich z použitia diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom. Medzi žalobcom a ZHR SR prebiehali v roku 2015 rokovania o podmienkach hromadnej licenčnej zmluvy, avšak rokovania boli neúspešné. V zmysle § 56 ods. 1 písm. g) zákona č. 618/2003 Z. z. sa autor, do ktorého práva sa neoprávnene zasiahlo môže domáhať vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. V zmysle § 81 ods. 1 písm. i) zákona č. 618/2003 Z. z. je organizácia kolektívnej správy povinná domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva. Žalobca v zmysle vyššie uvedeného emailom a aj písomne prostredníctvom právneho zástupcu upozornil žalovaného koncom roka 2015 na skutočnosť, že používa ním spravované predmety ochrany neoprávnene a zároveň ho vyzval k dobrovoľnému vydaniu bezdôvodného obohatenia a uzatvoreniu hromadnej licenčnej zmluvy za zvyšok roka 2015. Nakoľko žalovaný do dňa spísania žaloby dobrovoľne žalobcovi bezdôvodné obohatenie nevyplatil a nakoľko žalovaný naďalej neoprávnene používal predmety právnej ochrany spravované žalobcom, žalobca si týmto uplatňuje voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel, a to za obdobie od 1.1.2015 do 31.12.2015. Sumu bezdôvodného obohatenia vyčísluje na 1.976 Eur. Vychádza pritom zo sadzobníka licenčných odmien, podľa ktorého je za jeden rok pri ubytovacom zariadení žalovaného, ktorým je hotel s tromi hviezdikami odmena za zvukovoobrazové zariadenie v izbe 26 Eur. U žalovaného ide o zvukovoobrazové zariadenie v počte 38, čo spolu predstavuje 988 Eur ročne, čo je obvyklá licenčná odmena spolu za jeden rok. Bezdôvodné obohatenie od 1.1.2015 do 31.12.2015 je dvojnásobok obvyklej licenčnej odmeny, ktorá by žalobcovi prislúchala za dané obdobie pri oprávnenom použití diel žalovaným, na ktoré má žalobca voči žalovanému nárok, teda $2 \times 988 \text{ Eur} = 1.976 \text{ Eur}$. Keďže žalovaný nevydal žalobcovi patriace bezdôvodné obohatenie dobrovoľne, žalobcovi tým vznikol voči žalovanému tiež nárok na zákonný úrok z omeškania.

3. V spore bol súdom vydaný platobný rozkaz č.k. 5C/13/2016-15 zo dňa 16.6.2016, proti ktorému žalovaný podal dňa 28.6.2016 (včas) odpor s vecným odôvodnením, čoho dôsledkom bolo zrušenie platobného rozkazu (podľa § 147 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 470 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku).

4. Žalovaný v podanom odpore žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Uviedol, že nesúhlasí s tvrdeniami žalobcu v žalobe a má za to, že žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nevznikol, nakoľko k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného nedošlo. Zákonným

predpokladom vzniku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je samotný vznik bezdôvodného obohatenia, čo vyžaduje reálne získanie neoprávneného majetkového prospechu na strane povinného subjektu a zároveň majetkový úbytok na strane oprávneného subjektu v príčinnej súvislosti s týmto neoprávneným zásahom. Nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že k vzniku bezdôvodného obohatenia malo dôjsť už samotným umiestnením zvukovoobrazových zariadení v hotelových izbách. K vzniku bezdôvodného obohatenia totiž nepostačuje len vznik možnosti bezdôvodné obohatenie získať, ale reálne musí dôjsť k vzniku neoprávneného majetkového prospechu takým použitím predmetného prostriedku, pri ktorom dôjde k zásahu do predmetu ochrany a zároveň k získaniu neoprávneného prospechu. Pre posúdenie otázky či v predmetnom prípade vôbec mohlo dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia je preto potrebné zistiť či dané predmety ochrany (diela) vôbec boli spôsobilé na využitie prostredníctvom tohto zariadenia, a to aj s ohľadom na skladbu televíznych programov, ku ktorým majú hostia žalovaného prístup. Je tak povinnosťou žalobcu uviesť a preukázať vo vzťahu ku ktorým konkrétnym predmetom ochrany a ktorých autorov sa mal žalovaný neoprávneného zásahu do autorských práv dopustiť, na základe ktorého malo dôjsť na jeho strane k vzniku bezdôvodného obohatenia. Tieto skutočnosti žalobca v žalobe neuviedol, ani nepreukázal. Rovnako žalobca nezdokladoval na základe čoho zistil, že žalovaný má disponovať 38 zvukovoobrazovými zariadeniami.

4.1 Žalovaný v odpore ďalej namietal neprimerane vysokú výšku uplatneného nároku v čiastke 1.976 Eur (v prípade, ak by žalobca preukázal, že na strane žalovaného došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia). Poukázal na ustanovenie § 56 ods. 1 písm. g) autorského zákona, v zmysle ktorého je potrebné pri určovaní výšky bezdôvodného obohatenia pri neoprávnenom zásahu do práv autora vychádzať z výšky odmeny obvyklej za získanie licencie za obdobných zmluvných podmienok v čase neoprávneného zásahu. Vzhľadom na existenciu viacerých organizácií kolektívnej správy (SOZA, SLOVGRAM) nie je možné pri určovaní výšky obvyklej odplaty vychádzať len z cenníka žalobcu, ním jednostranne vyhláseného. Žalobcom uplatňovaná výška odplaty za jedno zvukovoobrazové zariadenie v čiastke 26 Eur je neprimerane vysoká. Zo sadzobníka organizácie kolektívnej správy SOZA vyplýva, že poplatok za jeden zvukovoobrazový prijímač v izbe pre hostí v takej kategórii ubytovacieho zariadenia je 9,50 Eur ročne, pričom SOZA podľa bodu 6 sadzobníka poskytuje za splnenie podmienok zľavu až do výšky 30 % zo základnej sadzby. Zo sadzobníka SLOVGRAMu a OZISu vyplýva základný poplatok za jeden zvukovoobrazový prijímač vo výške 11 Eur, avšak tento poplatok sa určuje s ohľadom na vyťaženosť ubytovacieho zariadenia, teda 11 Eur sa platí pri 100 % vyťaženi hotelu. Okrem toho aj SLOVGRAM poskytuje na základe dohody s ZHR-SR členom, ku ktorým patrí aj žalovaný 35 % zľavu z poplatku. Vzhľadom na uvedené žalobcom uplatňovaný poplatok vo výške 26 Eur žiadnym spôsobom nezohľadňuje vyťaženosť ubytovacieho zariadenia a nemožno ho považovať za obvyklú odmenu za získanie licencie za obdobných zmluvných podmienok. Okrem toho uplatňovanie bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku cenníkových poplatkov žalobcu považuje žalovaný za v rozpore s dobrými mravmi s ohľadom na to, že žalovaný vyvinul maximálne úsilie na to, aby sa so žalobcom dohodol na uzatvorení licenčnej zmluvy, keď na rokovania so žalobcom poveril ZHR SR, pričom k zmareniu týchto rokovaní aj uzatvorenia licenčnej zmluvy došlo v dôsledku neprimeraných platobných podmienok žalobcu.

4.2 K odporu, ktorý je svojim obsahom vyjadrením sa žalovaného k žalobe, tento pripojil Sadzobník SOZA a Sadzobník SLOVGRAM a OZIS, na ktoré sa v odpore odvoláva.

5. Žalobca v replike zo dňa 2.8.2016 vypracovanej v reakcii na vyššie uvedený odpor žalovaného zotrval na tom, že žalovaný neoprávnené zasiahol do práv, ktoré kolektívne spravuje tým, že realizoval ďalší verejný prenos. V danej súvislosti žalobca poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 7. decembra 2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA, sp. zn. C-306/05 (ďalej Rozsudok SD). V uvedenom konaní Súdny dvor EÚ ako odpoveď na prejudiciálne otázky (bod 29 Rozsudku SD) výslovne uvádza, že "Hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práva s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice." Žalobca v tejto súvislosti poukázal aj na výzvu generálneho sekretariátu Komisie európskych spoločenstiev z 18.10.2005 zaslanú MZV ČR. Podľa žalobcu v zmysle právnych predpisov, judikatúry, právnej teórie a praxe sa tak samotné poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení považuje za verejný prenos diel. To znamená, že ak má žalovaný vo svojej

prevádzke umiestnené zvukové alebo zvukovoobrazové zariadenia vybavené príjmom, tak týmto samotným dochádza k ďalšiemu verejnému prenosu. Z prehlásení samotného žalovaného zverejnených na internetovej stránke žalovaného (www.hotel-metropol.sk), ako aj z údajov na www.booking.com <<http://www.booking.com>> vyplýva celkový počet ubytovacích jednotiek žalovaného (38), aj to, že izby sú vybavené LCD TV so satelitným príjmom. Žalobca vychádza z toho, že deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacích jednotkách zariadenia žalovaného znamená to, čo sa pod tým obvykle vykladá, teda, že na izbách sú umiestnené funkčné zariadenia vybavené signálom tak, aby tieto mohli ubytovaní hostia používať na účely, na ktoré sú určené, a teda že žalovaný ponúka vo svojom zariadení ubytovaným hosťom funkčné zariadenia.

5.1 Žalobca ďalej v replike poukázal na ust. § 190 ods. 1 nového autorského zákona č.185/2015 Z.z. účinného od 01.01.2016, resp. § 84 ods. 1 autorského zákona č. 618/2003 Z.z., podľa ktorého ak používateľ nepreukáže, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, a ak bolo v odbore použitia predmetov ochrany udelené oprávnenie podľa § 80, používateľ je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany. Žalobca opätovne poukázal na už predložené Oprávnenie Ministerstva kultúry SR č. 2/2004, ktorým preukázal, že má postavenie organizácie kolektívnej správy, ktorá vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Podľa ods. II písm. b) uvedeného oprávnenia vykonáva žalobca dobrovoľnú kolektívnu správu v odbore verejného prenosu akýmikoľvek technickými prostriedkami. Podľa žalobcu používateľ je povinný plniť svoje povinnosti priamo oprávnenej organizácii kolektívnej správy, pokiaľ používateľ nepreukáže, že konkrétny nositeľ práv kolektívnu správu vylúči. Plnením povinností zo strany používateľa je nepochybne získať súhlas na použitie diela a zaplatiť licenčnú odmenu. Z uvedeného tak vyplýva, že ak sa žalovaný chce zbaviť povinnosti plniť žalobcovi, tak sa žalovaný dostáva do pozície nositeľa dôkazného bremena a je na žalovanom preukázať, či a v akej časti došlo zo strany jednotlivých nositeľov práv k vylúčeniu kolektívnej správy práv. Žalobca tiež poukázal na súdnu prax, kedy súdy v prípade žaloby organizácie kolektívnej správy a jej legitimácie sa odvolávali na § 84 autorského zákona, napr. právoplatný rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/3/2007, právoplatný rozsudok Okresného súdu v Galante sp. zn. 8C/83/2005 a právoplatný rozsudok Okresného súdu v Nitre sp. zn. 15C/91/2005.

5.2 Podľa žalobcu žalovaný nesprávne interpretuje ustanovenia Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení keď uvádza, že musí byť preukázané reálne získanie neoprávneného prospechu na strane povinného subjektu. Právna úprava v autorskom zákone je špeciálnou úpravou kedy pre vznik nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je postačujúce preukázať, že došlo k neoprávnenému zásahu do autorského práva a keď je preukázané, že použitiu diela malo predchádzať poskytnutie licencie zo strany autora, čo je prejednávaný prípad. Pri naplnení uvedených podmienok zákonodarca pevne určil výšku bezdôvodného obohatenia.

5.3 Ďalej žalobca poukázal aj na § 81 ods. 1 písm. g) autorského zákona, v zmysle ktorého je organizácia kolektívnej správy povinná "oznámiť tomu, kto o to písomne požiadá, či zastupuje nositeľa práv a na žiadosť a náklady žiadateľa vydať o tom písomné potvrdenie." Uviedol, že žalobca na svojej www stránke uverejňuje zoznamy nositeľov práv, ktorých na zmluvnom základe zastupuje. Pre vytvorenie predstavy o množstve subjektov zastupovaných žalobcom predložil žalobca zoznam nositeľov práv v SR, ako aj zoznam zahraničných organizácií kolektívnej správy práv, s ktorými má žalobca recipročné zmluvy o zastupovaní. Pokiaľ ide o zahraničné organizácie kolektívnej správy poukázal na skutočnosť, že žalobca zastupuje v SR všetkých autorov, ktorých uvedené organizácie kolektívnej správy zastupujú v ich domovských štátoch. Napr. DGA (Directors Guild of America - OKS z USA) zastupuje viac ako 16 tisíc režisérův, WGA (Writers Guild of America - OKS z USA) zastupuje tisícky autorov ktorých značná časť sú scenáristi audiovizuálnych diel, Directors UK (OK S z Veľkej Británie) zastupuje takmer 6 tisíc režisérův. Žalobca v súlade s platnými právnymi predpismi vykonáva rozúčtovanie prijatých odmien jednotlivým autorom a nositeľom práv za každé jednotlivé použitie diela, teda za každý predmet ochrany, pričom sa jedná o tisícky predmetov ochrany. Pre predstavu predložil štatistiku ohľadne rozúčtovania odmien z vysielania Markízy za 8/2014 (bolo realizovaných 2.569 položiek), z vysielania JOJ za 4/2014 (bolo realizovaných 1.659 položiek) a z vysielania RTVS za 12/2014 (bolo realizovaných 3.543 položiek). Preukazovanie konkrétnych autorov a konkrétnych predmetov ochrany, ktoré boli súčasťou vysielaní v roku 2015 je z uvedeného dôvodu nereálne, objektívne nemožné. Práve pre vylúčenie takýchto situácií s cieľom zabezpečenia ochrany práv autorov je zavedený inštitút kolektívnej správy, hromadnej licenčnej zmluvy a povinnosti plniť priamo organizácii kolektívnej správy, pokiaľ nepreukáže používateľ, že

kolektívna správa bola vylúčená. V danej súvislosti žalobca poukázal na to, že žalovaný zastúpený ZHR SR pri iných organizáciách kolektívnej správy pri uzatváraní licenčných zmlúv takéto preukazovanie nepožadoval, čo svedčí o účelovosti tvrdenia žalobcu.

5.4 Žalobca tiež uviedol, že hromadnou licenčnou zmluvou organizácia kolektívnej správy (v danom prípade žalobca) udeľuje používateľom súhlas na používanie predmetov ochrany, teda právo, a nie povinnosť, používať diela verejným prenosom. Je na používateľovi do akej miery toto právo využíva a žalobca ani nekontroluje využívanie tohto práva používateľom. Pokiaľ chcel žalovaný realizovať verejný prenos prostredníctvom zvukovoobrazových zariadení v roku 2015, tak bolo jeho povinnosťou mať uzatvorené licenčné zmluvy buď so všetkými autormi, ktorých diela sú súčasťou televízneho a rozhlasového vysielania, čo je nereálne, alebo mať uzatvorené hromadné licenčné zmluvy s organizáciami kolektívnej správy, ktoré zastupujú autorov a nositeľov práv k dielam, ktoré sú súčasťou televízneho a rozhlasového vysielania. Žalobca súhlasí, že nie je jedinou organizáciou kolektívnej správy. V Slovenskej republike pôsobí viacero organizácií kolektívnej správy. Žalobca vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. SOZA - Slovenský ochranný zväz autorský vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k hudobným dielam. SLOVGRAM - nezávislá spoločnosť výkonných umelcov, výrobcov a zvukovoobrazových záznamov vykonáva kolektívnu správu majetkových práv umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovoobrazových a vysielateľov a iných nositeľov týchto práv. K duplicite súhlasov teda nedochádza, nakoľko každá organizácia kolektívnej správy zastupuje iný okruh autorov. Žalovaný zastúpený ZHR SR uzatvoril licenčné zmluvy so SOZA a so SLOVGRAM. Žalovaný však nezískal súhlas autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, ktorých diela sú podstatnou časťou televízneho vysielania. Napriek tomu nakladal s dielami týchto autorov a iných nositeľov práv zastúpených žalobcom formou verejného prenosu diel. Žalovaný sa tak dopúšťal neoprávneného používania autorských diel, keďže zasahoval do práv autorov bez súhlasu autorov alebo nositeľov práv, resp. žalobcu ako ich zástupcu, a tak sa vystavil riziku následkov vyplývajúcich z § 56 autorského zákona.

5.5 Žalobca poukázal na skutočnosť, že okruh ním zastupovaných autorov je veľmi široký, výrazne vyšší v porovnaní s ostatnými uvádzanými organizáciami kolektívnej správy. V rámci svojej činnosti zastupuje autorov audiovizuálnych diel (ide najmä o režiséra, autora dialógov a autora scenára audiovizuálnych diel), autorov literárnych diel, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a pantomimických diel (diela daných autorov sú často použité ako preexistentné pre tvorbu audiovizuálnych diel alebo sú priamo zaradené do vysielania, ide aj o autorov prekladu a úpravy dialógov pre dabing audiovizuálnych diel), autorov výtvarných diel, fotografií a úžitkového umenia (v prípade animovaných audiovizuálnych diel, diel kostýmových výtvarníkov, alebo diel ktoré sú priamou súčasťou vysielania) a architektonických diel (v danom prípade najmä scénografy). Obdobne tak aj podiel predmetov ochrany autorov zastupovaných žalobcom je značne vysoký, podstatne vyšší oproti podielom predmetov ochrany autorov zastupovaných inými organizáciami kolektívnej správy. Žalobca zastupuje autorov, ktorí sú hlavnými pôvodcami najmä televíznej a filmovej tvorby, a to nielen slovenskej, ale aj zahraničnej, ktorá je vo veľkej miere zastúpená v obsahu televízneho vysielania aj slovenských televíznych vysielateľov, žalobca takto v Slovenskej republike zastupuje napríklad významnú časť americkej, francúzskej, nemeckej, talianskej, anglickej, českej a ďalšej televíznej a filmovej tvorby (zoznam zmlúv o zastúpení je uvedený na webovej stránke žalobcu).

5.6 Žalobca potvrdil, že medzi ním a ZHR SR prebiehali rokovania ohľadne uzatvorenia kolektívnej licenčnej zmluvy už od začiatku roka 2015. ZHR SR vychádzajúc z platnej právnej úpravy nespochybňoval skutočnosť, že žalobca je oprávnený k uzatvoreniu kolektívnej licenčnej zmluvy a že žalovaný je povinný mať so žalobcom licenčnú zmluvu uzatvorenú. Medzi žalobcom a ZHR SR bola sporná výška odmeny. Žalobca, vychádzajúc zo svojho sadzobníka ponúkal členom ZHR SR pri uzavretí kolektívnej licenčnej zmluvy zľavu vo výške 40% z ročnej licenčnej odmeny, ktorú však ZHR SR neakceptoval a jeho protinávrhom bola ponuka vyplatiť licenčnú odmenu vo výške 1.000 Eur za všetkých svojich členov (t.j. viac ako 206 prevádzok podľa tvrdenia ZHR SR), a to za používanie všetkých diel, ku ktorým vykonával žalobca správu za celý rok 2015. Takáto ponuka bola viac ako neprimeraná. ZHR SR podalo aj žiadosť na Ministerstvo kultúry SR vo veci Sadzobníka žalobcu, ako aj podnet na Protimonopolný úrad Slovenskej republiky, odbor zneužívania dominantného postavenia a vertikálnych dohôd. Po prešetrení skutkového a právneho stavu a podaní vysvetlenia zo strany žalobcu sa Protimonopolný úrad Slovenskej republiky podnetom ZHR SR ako nedôvodným nezaoberal. Žalobca

preto vyzval prostredníctvom svojho právneho zástupcu jednotlivých členov ZHR SR, teda aj žalovaného k vydaniu bezdôvodného obohatenia.

5.7 Žalobca poukázal aj na rozdiel medzi licenčnou odmenou a primeranou odmenou. Licenčná odmena, na ktorú vzniká právo autorovi diela je odplata za udelenie licencie, teda udelenie práva používať predmety ochrany. Práva autorov používajú zvýšenú ochranu a pri ich porušení nastávajú účinky uvedené v § 56 a nasl. autorského zákona. Licenčná odmena sa týka nositeľov práv zastúpených SOZA a žalobcom. Primeraná odmena je odmena, ktorá prislúcha nositeľom práv súvisiacich s autorským právom a predstavuje nárok za konkrétne použitie predmetov ochrany. Primeranú odmenu uplatňuje za nositeľov práv SLOVGRAM. Žalovaným tvrdené poskytovanie zľavy zo strany iných organizácií kolektívnej správy poskytuje aj žalobca vo svojom sadzobníku tak ako iné organizácie za riadne a včasné uzatvorenie licenčných zmlúv. Poukazujúc na § 81 ods. 1 písm. h) autorského zákona, podľa ktorého je organizácia kolektívnej správy povinná uzatvárať zmluvy s používateľmi za „primeraných a rovnakých podmienok“ žalobca uviedol, že v roku 2015 uzatvoril hromadné licenčné zmluvy na rovnaké predmety ochrany ako je to v prejednávanej príhode s 218 subjektmi - prevádzkovateľmi ubytovacích zariadení a to za odmenu podľa Sadzobníka žalobcu. Z uvedeného teda vyplýva, že v čase neoprávneného zásahu bolo obvyklé, že žalobca pri obdobných zmluvných podmienkach - teda za udelenie súhlasu nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia na verejný prenos, poskytoval licencie podľa svojho sadzobníka. V tejto súvislosti žalobca osobitne poukázal na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky II.ÚS 101/2011 z 24.marca 2011, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že "ak by autori diel nemali zaručené právo na udelenie súhlasu na použitie autorských diel pre používateľov alebo pre právnické osoby združujúce používateľov iba za "rovnakú a primeranú" odmenu, nepochybne by to pre nich znamenalo, najmä pokiaľ ide o určovanie výšky odmien za používanie autorských - hudobných diel, úplné vystavenie sa svojvôli používateľov, a práve tým by dochádzalo k popretiu významu a účelu autorsko-právnej ochrany."

6. Žalovaný vo svojej duplike zo dňa 28.9.2016 uviedol, že nesúhlasí s tvrdením žalobcu o tom, že už samotným umiestnením zvukovoobrazového zariadenia v izbách ubytovacieho zariadenia dochádza k verejnému prenosu ako jedného zo spôsobov použitia diela. Ani zo žalobcom uvádzaného rozsudku súdneho dvora EÚ vo veci C-306/05 nemožno vyvodit' takýto záver. Z predmetného rozsudku totiž vyplýva, že k verejnému prenosu nestačí len zadováženie si prostriedku na tento spôsob použitia diela, ale musí dôjsť k poskytovaniu signálu prostredníctvom funkčného televízneho prijímača klientom - ubytovaným hosťom. K verejnému prenosu preto nemôže dôjsť ak televízny prijímač nie je pripojený na signál televízneho vysielania (napr. nie je funkčný), ani v prípade, ak tento signál nie je komu poskytovať pre absenciu prvku verejnosti - ubytovaných klientov.

6.1 Žalovaný potvrdil, že v období od 1.1.2015 do 31.12.2015 mal na izbách hotelového zariadenia umiestnené televízne prijímače v počte 38 kusov s príjmom televízneho vysielania. S ohľadom na priemernú obsadenosť hotela v r. 2015, ktorá bola 31,9 % však len na najviac 13 týchto televíznych prijímačoch mohlo reálne dôjsť k ich použitiu. Na preukázanie obsadenosti hotela predložil výpis štatistickej evidencie HORES za obdobie r. 2015.

6.2 Žalovaný nesúhlasil s názorom žalobcu o dôkaznom bremene žalovaného v tomto konaní s poukazom na ustanovenie § 84 ods. 1 autorského zákona. Má za to, že predmetné ustanovenie sa týka len dôkazného bremena ohľadom subjektu oprávneného na prijatie plnenia, avšak nie dôkazného bremena ohľadom vzniku a výšky nároku na toto plnenie.

6.3 V súvislosti s výškou bezdôvodného obohatenia žalovaný v duplike uviedol, že žalobca ju nepreukázal s poukazom na § 56 ods. 1 písm. g) autorského zákona. Uviedol, že výška odmeny, z ktorej sa vychádza pri určení výšky bezdôvodného obohatenia musí byť obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu s tým, že odmena musí zodpovedať kritériám spravodlivosti a primeranosti s ohľadom na spôsob, rozsah, účel použitia diela. Je preto povinnosťou žalobcu preukázať, že ním uplatňovaná odplata zodpovedá kritériám primeranosti a obvyklosti s ohľadom na existujúce zmluvné vzťahy s prevádzkovateľmi ubytovacích zariadení žalobcu, ale aj iných organizácií kolektívnej správy. Žalobca odvodzuje primeranosť odplaty len z jeho tvrdenia po akceptácii výšky odplaty podľa jeho sadzobníka inými prevádzkovateľmi v celkovom počte 218, ktoré však žiadnym spôsobom nepreukázal, nakoľko samotné hromadné licenčné zmluvy nepredložil. Žalobca tak výšku odplaty odvodzuje len zo svojho sadzobníka odmien, ktorý je len jednostranne vyhláseným cenníkom, ktorý nemá záväzný charakter. Žalovaný má za to, že je potrebné zohľadniť aj to, že s účinnosťou od 1.1.2016 sa výška bezdôvodného obohatenia určuje len ako bežná obvyklá odmena za

poskytnutie licencie (nie vo výške jej dvojnásobku). Žalobca nepreukázal svoje tvrdenia o tom, že počet autorov a predmetov ochrany v jeho prípade je vyšší ako v prípade organizácií SOZA a SLOVGRAM, keďže nepredložil žiadne zmluvy týkajúce sa týchto autorov a predmetov ochrany, ale iba zoznam zastupovaných autorov, ktorý nepreukazuje existenciu zmluvných vzťahov s týmito autormi. Žalovaný uviedol, že je toho názoru, že priebeh rokovaní a ich výsledky zo ZHR SR môžu mať podstatný vplyv na výsledok tohto konania a preto zaslal dňa 27.9.2016 oznámenie ZHR SR o spore za účelom jeho vstupu do konania ako intervienta.

7. Žalobca využil súdom ponúknutú možnosť vyjadriť sa k duplike žalovaného a učinil tak v písomnom vyjadrení zo dňa 20.2.2017. Uviedol, že rokovania medzi ZHR SR a žalobcom nemajú relevanciu pre posúdenie nároku žalobcu a žalobca na nich poukázal z toho dôvodu, aby preukázal, že ZHR a jeho členovia (teda aj žalovaný) si boli plne vedomí povinnosti uzatvoriť licenčné zmluvy so žalobcom a že mali vedomosť o tom, že pokiaľ sa so žalobcom nedohodli na obsahu kolektívnej licenčnej zmluvy a chcú legálne využívať predmety ochrany kolektívne spravované žalobcom, aké majú možnosti legálneho postupu. Ohľadne preukázania samostatnej existencie ďalšieho verejného prenosu v prevádzke žalovaného poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 12. Marca 2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku, sp. zn. C-162/10, kedy Súdny dvor EÚ v rámci prejudiciálnej otázky uviedol: „Prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos ". V tejto súvislosti poukázal tiež na výzvu generálneho sekretariátu Komisie európskych spoločností z 18.10.2005 zaslanú MZV ČR. Podľa žalobcu v zmysle právnych predpisov, judikatúry, právnej teórie a praxe sa tak samotné poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení považuje za verejný prenos diel. Žalovaný vo svojom podaní potvrdil, že mal na izbách hotelového zariadenia umiestnené televízne prijímače v počte 38 kusov s príjmom televízneho vysielania. Uvedeným je podľa žalobcu preukázané, že žalovaný realizoval vo svojom ubytovacom zariadení ďalší verejný prenos.

7.1 Vo vyjadrení žalobca ďalej uviedol, že súčasťou každého verejného prenosu v r. 2015 nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia. Žalovaný pred začatím používania nezískal súhlas ani len jediného z autorov uvedených diel a napriek tomu nakladal s dielami týchto autorov a iných nositeľov práv zastúpených žalobcom formou verejného prenosu diel. Žalobca je pritom jedinou organizáciou kolektívnej správy v SR, ktorá je na základe priameho mandátu vyplývajúceho z oprávnenia Ministerstva kultúry SR a zmlúv o zastupovaní oprávnená vykonávať správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k vyššie uvedeným dielam. Žalovaný mal teda povinnosť uzatvoriť hromadnú licenčnú zmluvu so žalobcom na používanie predmetov ochrany ďalším verejným prenosom, ktorú si však vedomo nesplnil. Tým, že hromadnú licenčnú zmluvu neuzavrel, realizoval ďalší verejný prenos, neoprávnené zasiahol do práv autorov a nositeľov práv zastupovaných žalobcom. S touto skutočnosťou je priamo spojená povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie podľa § 56 ods. 1 písm. g) autorského zákona. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia je kolektívne spravovaný nárok, ktorý je v zmysle § 57 ods. 1 autorského zákona oprávnený vymáhať žalobca, pričom podľa § 81 ods. 1 písm. i) autorského zákona je žalobca dokonca povinný sa vo vlastnom mene domáhať vydania bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva (špeciálne právna úprava, ktorá má prednosť pred Občianskym zákonníkom). Žalobca zotrval na tom, že požiadavka žalovaného na predloženie zoznamov autorov a nositeľov práv a požiadavka na predloženie tisícov zmlúv o zastupovaní nositeľov práv ako aj predkladanie zoznamov predmetov ochrany a dôkazov o ich použití je v rozpore s princípom kolektívnej správy, v kontexte platnej právnej úpravy je nelegitímna a šikanózna. V danej súvislosti opätovne poukázal na osobitné inštitúty hromadnej a kolektívnej licenčnej zmluvy ako osobitné typy licenčných zmlúv, ktorých zmysel je ten, že nevyžadujú špecifikáciu konkrétnych diel, ale naopak výslovne hovoria o možnosti udeliť súhlas na použitie všetkých diel, ktoré spravuje daná organizácia kolektívnej správy práv alebo niektorých z nich. Osobitne poukázal na nález Ústavného súdu ČR II. US 2186/14 bod 2 a rozsudky Mestského súdu v Prahe a Krajského súdu v Plzni, ktoré súčasne aj priložil. Tiež poukázal na písomné vyjadrenie inej organizácie kolektívnej správy a to SOZA zo dňa 23.9.2016 v súdnom konaní v právne a skutkovo obdobnej veci, ktoré rovnako ako prílohu predložil. Žalobca uviedol, že so všetkými nositeľmi práv uzatvára rovnaké typizované zmluvy o zastupovaní, ktoré sú verejne dostupné na jeho webovej stránke, rovnako ako je to pri hromadných licenčných zmluvách. Predložil zoznam niektorých použitých predmetov ochrany troch nositeľov práv, s ktorými má uzatvorené zmluvy o zastupovaní. Žalobca tiež predložil na CD nosiči všetky hromadné licenčné zmluvy, ktoré v r. 2015 uzatvoril a ktorými poskytol licencie na ďalší verejný prenos,

z ktorých je nesporné, že licenčná odmena bola dohodnutá podľa sadzobníka odmien predloženého s podanou žalobou. Samotný sadzobník žalobcu je používateľmi - nečlenmi, ale aj mnohými členmi ZHR SR akceptovaný. Zdôraznil, že počet žalobcom zastupovaných autorov a nositeľov práv, ako aj podiel predmetov ochrany autorov zastupovaných žalobcom je značne vysoký, pričom jednoznačne najdôležitejším kritériom, na ktorom je nevyhnutné sadzobník odmien stavať je váha, význam a charakter jednotlivých zložiek predmetov ochrany v rámci toho ktorého spôsobu použitia. Žalobca napokon poukázal na to, že pre vyváženie postavenia používateľa a pre ochranu používateľa, ktorý nesúhlasí s podmienkami príslušnej organizácie kolektívnej správy a napriek tomu chce legálne používať predmety ochrany spravované danou organizáciou, má takýto používateľ zákonnú možnosť podať žalobu o určenie obsahu licenčnej zmluvy. Zákonodarca teda dáva zdanlivo monopolnému a dominantnému postaveniu organizácie kolektívnej správy korekciu.

8. K písomnému vyjadreniu žalobcu súd umožnil v poskytnutej lehote vyjadriť sa žalovanému, ktorý túto možnosť nevyužil.

9. Podaním zo dňa 3.10.2018 žalobca predložil dôkaz, ktorý mu dovtedy nebol dostupný, a síce Príkaznú zmluvu uzatvorenú medzi žalovaným a ZHR SR, z ktorej vyplýva, v spojitosti s jej prílohou, že žalovaný vo svojej prevádzke v r. 2015 vykonával verejný prenos prostredníctvom technických zariadení umiestnených v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení, poveril ZHR SR na vysporiadanie práv a povinností vyplývajúcich mu z toho, že vykonáva verejný prenos diel používajúcich autorskoprávnu ochranu, pričom v prílohe danej zmluvy žalovaný uvádza počet technických zariadení prostredníctvom ktorých verejný prenos vykonáva. Uviedol, že aj tým je preukázané, že žalovaný v r. 2015 vykonával verejný prenos predmetov ochrany spravovaných žalobcom, a to dokonca vo väčšom rozsahu (prostredníctvom väčšieho počtu technických zariadení) než uviedol žalobca v žalobe. Žalobca v predmetnom podaní tiež oznámil, že v skutkovo a právne obdobných konaniach mu bolo na všeobecných súdoch vyhovie celkovo v 46 konaniach, kedy odvolacie súdy pri rozhodovaní zatiaľ vždy rozhodnutia súdov prvej inštancie potvrdili (rozhodnutia odvolacích súdov žalobca pripojil).

10. Na prejednanie veci súd nariadil pojednávanie na 23.10.2018, na ktoré predvolal právnych zástupcov žalobcu aj žalovaného, ktorí sa na pojednávanie dostavili.

11. Žalobca na pojednávaní zotrval na podanej žalobe a doterajších písomných podaniach. V stručnosti poukázal na podstatné okolnosti, a to že bolo preukázané, že žalovaný v roku 2015 prevádzkoval hotel, kde uskutočňoval ďalší verejný prenos k predmetom ochrany, ktoré spravuje žalobca a v rozsahu uvedenom v žalobe. Uvedené bolo preukázané verejným vyhlásením žalovaného, príkaznou zmluvou, ako aj samotným písomným vyjadrením žalovaného. Takisto bolo v konaní preukázané právne postavenie žalobcu, kde tento má jediné postavenie najmä vo vzťahu k audiovizuálnym dielam, ktoré predstavujú podstatnú časť televíznej produkcie. Tiež bolo preukázané, že žalovaný uzatváral hromadné licenčné zmluvy aj s inými organizáciami kolektívnej správy, napríklad vo vzťahu k hudobným dielam, ktoré sú v správe organizácie SOZA, pričom tieto sú v televíznom vysielaní vždy súčasťou audiovizuálnych diel. Žalovaný v konaní v zmysle § 84 autorského zákona nepreukázal vylúčenie kolektívnej správy vo vzťahu k individuálnym autorom. Na základe uvedeného žalovaný neoprávnene používal predmety ochrany, v dôsledku čoho autorom zastúpeným žalobcom vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. V konaní bol preukázaný rozsah zastupovania autorov aj rozsah predmetov ochrany v niektorých slovenských televíznych staniciach. Výšku bezdôvodného obohatenia ustanovuje autorský zákon ako dvojnásobok obvyklej licenčnej odmeny, ktorá bola taktiež v konaní preukázaná, a to v súlade so sadzobníkom žalobcu. Žalobca súdu predložil viac ako 218 hromadných zmlúv. Pokiaľ ide o žalovaným navrhované zohľadnenie vyťaženia resp. obsadenosti ubytovacieho zariadenia žalovaného, nie je podľa žalobcu obvyklé toto pri určovaní licenčnej odmeny zohľadňovať a obsadenosť ako kritérium pri určení odmeny neuplatňujú ani iné organizácie ako napr. SOZA. V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na rozhodnutie Európskeho súdu sp. zn. C 367/2015 z 27.1.2017 v právnej veci Stowarzyszenie „Olawska Telewizja Kablowa“ proti Stowarzyszenie Filmowców Polskich, na predloženú judikatúru českých súdov a napokon aj na rozhodnutia 1. stupňových či odvolacích súdov v právne a skutkovo totožných konaniach. V citovanom rozhodnutí Európskeho súdu sp. zn. C 367/2015 Súdny dvor EÚ rozhodol, že: "Článok 13 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je dotknutá právna úprava vo veci samej, podľa ktorej môže majiteľ práv duševného vlastníctva, ktoré boli porušené, požadovať od porušovateľa týchto práv buď náhradu

spôsobenej ujmy so zohľadnením všetkých náležitých aspektov konkrétneho prípadu, alebo zaplatenie sumy odpovedajúcej dvojnásobku primeranej odmeny, ktorá by sa mala zaplatiť z titulu oprávnenia používať dotknuté dielo, bez toho, aby tento majiteľ práv musel preukázať existenciu skutočnej ujmy.“

12. Žalovaný na pojednávaní rovnako zotrval na svojich doterajších stanoviskách. Mal za to, že žalobca nepreukázal aktívnu vecnú legitimáciu na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, rovnako nepreukázal, že umiestnením prijímačov v zariadení žalovaného dochádza k verejným prenosom, nakoľko umiestnenie samo o sebe nespôsobuje vznik bezdôvodného obohatenia. Žalovaný má za to, že žalobca má preukázať, že na televíznych prijímačoch skutočne dochádza k poskytnutiu signálu ubytovaným hosťom, čo vzhľadom na obsadenosť hotela nie je reálne v rozsahu uvedenom v žalobe. Tiež má za to, že žalobca mal preukázať, že zastupuje konkrétneho autora a konkrétne predmety ochrany. Podľa žalovaného zo žalobcom predložených dôkazov uvedené skutočnosti nevyplývajú. Vo vzťahu k rozhodnutiam iných súdov žalovaný uviedol, že má vedomosť aj o opačnom rozhodnutí keď bola žaloba zamietnutá, konkrétne ide o rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 19Ca/4/2017 zo dňa 14.5.2018, o ktorého právoplatnosti nemá žalovaný vedomosť. Žalovaný poukázal na príklad A. I., ktorá je jednou z autoriek, ktorú zastupuje žalobca, a ktorá udelila výhradnú licenciu vysielateľovi RTVS, o čom predložil príslušnú zmluvu. Aj v prípade, že by žalobca preukázal odôvodnenosť nároku, žalovaný namietá výšku bezdôvodného obohatenia, ktorá má vychádzať z obvyklej a primeranej odplaty, pričom sadzobník žalobcu predstavuje jednostranné určenie cien. Množstvo subjektov uzatvorilo hromadné licenčné zmluvy iba pod nátlakom v snahe vyhnúť sa dvojnásobnej výške bezdôvodného obohatenia, pričom odmeny určené žalobcom sú niekoľkonásobne vyššie ako má napr. SOZA. Sú tiež vyššie ako odmeny organizácii v iných členských štátoch EÚ, čo vyplýva aj z Analýzy vypracovanej KPMG Česká republika, s.r.o., ktorú si dal vypracovať Zväz hotelov a reštaurácií SR (ďalej aj iba ako „analýza“). Žalovaný ďalej uviedol, že Zväz hotelov a reštaurácií SR inicioval konanie, podal podnet Protimonopolnému úradu, ktoré konanie ešte nie je právoplatne skončené. Výsledok tohto konania môže byť podstatný pre toto súdne konanie. Ide o podnet vo veci podozrenia na možné zneužívanie dominantného postavenia žalobcu jeho činnosťou v hospodárskej súťaži. Z uvedeného dôvodu žalovaný navrhol súdu prerušenie konanie, pričom predložil rozhodnutie - uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 6C/34/2016-653 zo dňa 2.10.2018, ktorým bolo takémuto návrhu na prerušenie konania vyhovie.

13. Vo vzťahu k predloženej analýze žalobca uviedol, že táto nebola predložená v konaní včas v zmysle § 153 ods. 1 Civilného sporového poriadku a to s poukazom na jej zverejnenie na webovej stránke Zväzu hotelov a reštaurácií SR už v roku 2016, ako aj z dôvodu jej medializácie. Žalovaný o nej preto objektívne musel mať vedomosť už skôr. Napriek uvedenému žalobca uviedol, že je schopný sa k analýze vyjadriť na pojednávaní. Pokiaľ ide o autorku I., žalobca uviedol, že táto uzatvárala zmluvu predloženú žalovaným až po tom, ako uzatvorila zmluvu s ním. Poukázal na § 84 autorského zákona, ako aj na skutočnosť, že ide o veľmi malý zlomok vo vzťahu k všetkým predmetom ochrany v správe žalobcu. Namietal ničím nepodložené tvrdenie žalovaného, že uzatváranie licenčných zmlúv sa dialo pod hrozbou iniciovania súdnych sporov. Tieto tvrdenia označil za účelové, nakoľko žiadna zmluvná strana uzatvorenú zmluvu nespochybnila. Vo vzťahu ku konaniu pred Protimonopolným úradom žalobca uviedol, že nie je pravdivé tvrdenie, že by bolo konanie voči žalobcovi vedené a žalovaný opak nepreukázal. Zo žalovaným predloženého rozhodnutia vyplýva iba to, že na úrade je registrovaný podnet, pričom konanie môže začať jedine sám Protimonopolný úrad z úradnej moci. Uvedené bolo aj odvolacím dôvodom, pre ktorý žalobca napadol odvolaním uznesenie Okresného súdu Martin o prerušení konania, pričom toto uznesenie bolo odvolacím súdom zrušené. Žalobca poukázal na to, že vo vzťahu k nemu ide už o tretí podnet podaný na tomto orgáne, kde prvé dva z roku 2015 a 2016 úrad vyhodnotil tak, že konanie nezačal a ohľadne tretieho doposiaľ konanie začaté nebolo. Vo vzťahu k rozsudku ktorým bola žaloba zamietnutá uviedol, že ide o jedinú výnimku z ostatných približne 50 súdnych konaní, ktorých výsledok bol v prospech žalobcu.

14. Ohľadne včasnosti predkladania dôkazov žalovaný uviedol, že zo strany Zväzu a hotelov a reštaurácií SR mali prísľub o vstupe do konania, ktorý by bol spojený aj s predkladaním listinných dôkazov. Žalovaný sa až minulý týždeň dozvedel, že k vstupe do konania nedôjde a až potom obdržal listinné dôkazy na pojednávaní predložené.

15. Žalobca k predloženej analýze na pojednávaní predovšetkým uviedol, že aj v zmysle samotnej analýzy jej výstupom je odhad vhodnej výšky poplatkov, ale nie výpočet obvyklej licenčnej odmeny. Taktiež zo samotnej analýzy vyplýva, že zdroje na jej vypracovanie mali byť údaje poskytnuté aj samostatnými

organizáciami kolektívnej správy (OKS). Od žalobcu autori žiadne informácie nepožadovali, pričom bol to práve žalobca, ktorý mal byť cieľom posudzovania výšky licenčných odmien. Poukázal na to, že analýza obsahuje malý a účelovo vybraný počet porovnávaných krajín, ktoré vybral samotný zadávateľ, ide iba o 8 krajín Európy. Ďalej poukázal na to, že autorsko-právna úprava v porovnávaných krajinách je do veľkej miery odlišná v posudzovanej oblasti a preto nevyjasnenosť základných pojmov v analýze spôsobuje veľké skreslenie. Ako príklad uviedol, že právna úprava ČR obsahuje ako zákonné kritérium určenia licenčných odmien aj veľkosť obce v ktorej sa nachádza zariadenie alebo obsadenosť ubytovacieho zariadenia. Taktiež v rôznych krajinách je rôzne definovaný pojem autor audiovizuálneho diela, ktorý je kľúčovým pojmom tejto analýzy. Napríklad v ČR sa za autora audiovizuálneho diela považuje výhradne režisér, avšak v SR je tento výpočet autorov demonštratívny, je ním najmä režisér, autor scenára, autor dialógov a autor hudby, ktorá bola osobitne vytvorená pre audiovizuálne dielo. Čiže za autora sa v SR považuje každá osoba, ktorá sa tvorivou duševnou činnosťou na vytvorení audiovizuálneho diela podieľala. Taktiež samotná analýza nerozlišuje medzi licenčnými odmenami a tzv. primeranými odmenami, ktoré sú druhovo odlišné a spájajú sa s rôznymi druhmi práv. Analýza ďalej porovnáva sadzby na nerovnakom základe, čiže porovnáva niečo čo sa porovnávať nedá. Napríklad ohľadne výpočtu licenčných odmien v SR analýza uvádza, že pre jej účely považuje žalobcu za organizáciu, ktorá vykonáva správu práv iba autorov audiovizuálnych diel, pričom zvyšok portfólia žalobcu považuje za irelevantný, čo skresľuje porovnávanie sadzieb. Je nepochybné, že dôležitou zložkou zahraničných audiovizuálnych diel je dabing, čiže preklad a úprava dialógov, ktoré môžu byť považované aj za literárne dielo. Autorov dabingu však zastupuje žalobca, pričom dabing je podstatnou časťou televízneho vysielania, ktorý má autorsko-právnu relevanciu. Žalobca na zmluvnom základe zastupuje aj producentov z USA, čo je dominantná skupina nositeľov práv. Z analýzy však vôbec nie je zrejmé, či táto skutočnosť bola zohľadnená. Taktiež v analýze sa uvádza, že sú v nej zohľadnené všetky zľavy, ktoré OKS poskytujú, avšak autori analýzy v nej nezohľadnili skutočnosť, že žalobca ponúkal členom ZHR SR zľavu vo výške 40 % z licenčných odmien. Ohľadne ČR analýza uvádza, že práva autorov audiovizuálnych diel spravuje Dilia. Ako už bolo uvedené, obsah pojmu autor audiovizuálneho diela je v ČR odlišný a Dilia teda zastupuje iba práva režisérov, čo je podstatne užší rozsah ako je portfólio žalobcu. Taktiež v analýze absentuje skutočnosť, že značnú časť práv autorov vizuálnej zložky audiovizuálnych diel nezastupuje Dilia ale spoločnosť OOH-S, pričom jej sadzby analýza nezohľadňuje. V časti týkajúcej sa Nemecka nie je vôbec zahrnutá organizácia Bildkunst, ktorá však zastupuje režisérov audiovizuálnych diel a kameramanov, čiže pokiaľ analýza uvádza, že práva autorov audiovizuálnych diel spravuje výhradne VGWord, tak toto tvrdenie je nesprávne, nakoľko táto organizácia zastupuje iba autorov scenárov a autorov literárnych predlôh. V časti analýzy týkajúcej sa Švajčiarska ako samotná analýza správne uvádza, tak v Švajčiarsku nie sú vôbec vyberané poplatky za prenos vysielania v hotelových izbách, nakoľko Švajčiarsko nie je členom EÚ a nevzťahuje sa naň judikatúra Súdneho dvora EÚ. V zmysle uvedeného je teda zaradenie Švajčiarska do analýzy účelové s cieľom výrazne znížiť celkovú priemernú odmenu uplatňovanú v krajinách EÚ. V časti týkajúcej sa Francúzska analýza vôbec nezahŕňa organizáciu SACD, ktorá však zastupuje najpodstatnejšiu časť autorov audiovizuálnych diel. Taktiež analýza nezahŕňa organizácie ATAPG, SAIF, SCAM, ktoré tiež zastupujú podstatnú časť autorov audiovizuálnych diel. Analýza uvádza iba spoločnosť SACEM, tá však zastupuje iba autorov hudby, výkonných umelcov a výrobcov záznamu. Samotní autori v časti týkajúcej sa Francúzska podľa vlastného tvrdenia neboli schopní ani približne určiť podiel autorov audiovizuálnych diel na celkových licenčných odmenách. V časti týkajúcej sa Talianska analýza takisto uvádza, že nevie určiť distribúciu poplatkov medzi autorov diel, čiže v tejto časti takisto neobsahuje žiaden relevantný výstup. V časti Španielska analýza uvádza iba organizáciu SGAE avšak úplne absentuje spoločnosť DAMA, ktorá zastupuje podstatnú časť audiovizuálnej tvorby najmä španielskych režisérov, scenáristov a autorov dialógov. V časti Rakúska analýza opäť uvádza, že nie je schopná určiť podiel autorov audiovizuálnych diel na vybraných odmenách a taktiež správne uvádza, že organizácia VDFS vyberá licenčné odmeny za verejný prenos v hotelových zariadeniach priamo od televíznych vysielateľov a teda nie od hotelov, avšak tieto poplatky analýza vôbec nezahŕňa. Na základe uvedeného ma žalobca za to, že analýza porovnáva poplatky určené na nerovnakom úplne odlišnom a hrubo skreslenom základe. Všetky v analýze uvedené licenčné odmeny uplatňované v zahraničí sú ešte znížení koeficientom, v Nemecku 2,59-krát, vo Švajčiarsku 4,40-krát, vo Francúzsku 2,28-krát, v Taliansku 1,87-krát, v Španielsku 1,62-krát, v Rakúsku 2,75-krát a tieto znížené odmeny analýza prezentuje ako odmeny, ktoré sú v daných krajinách platené. Na základe uvedených argumentov je analýza hrubo skresľujúca, porovnáva licenčné odmeny na nerovnakom základe, a teda je nepoužiteľná na účely tohto konania, kedy súd potrebuje v dokazovaní určiť obvyklú výšku licenčnej odmeny. K záveru o irelevantnosti a nepoužiteľnosti analýzy

pre predmetné konanie dospeli aj súdy v súdnych konaniach, na ktoré žalobca poukázal a kde mu bolo plne vyhovené.

16. Po vyjadrení sa žalobcu k žalovaným predloženej analýze žalovaný navrhol odročiť pojednávanie za účelom vyjadrenia sa k analýze v spolupráci s autorom analýzy. Súd žiadosti žalovaného o odročenie pojednávania nevyhovel z dôvodu, že to bol práve žalovaný, ktorý tento dôkaz (analýzu) predložil až na pojednávaní a žalovaný sa k nemu napriek tomu vyjadril. Predmetný dôkaz súd navyše nepovažoval za rozhodujúci pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku.

17. Žalobca nemal návrhy na doplnenie dokazovania. Žalovaný vzhľadom na stav konania navrhol vykonanie dokazovania ohľadne zmlúv žalobcu uzatvorených s nositeľmi práv, na základe ktorých vykonáva kolektívnu správu k predmetom ochrany, a to v rozsahu reprezentatívnej vzorky (vyžiadaním od žalobcu). Ohľadne skutočnosti, či konanie pred Protimonopolným úradom prebieha žalovaný navrhol súdu vyžiadať si správu ohľadne stavu tohto konania. Na iných návrhom na doplnenie dokazovania žalovaný netrval. Predmetné návrhy žalovaného súd zamietol z dôvodu, že ich vykonanie nepovažoval vzhľadom na zistený stav veci za potrebné poukazujúc pritom na zásadu hospodárnosti konania.

18. Súd vykonal dokazovanie obsahom podaní strán sporu, z nich vyplývajúcich zhodných skutkových tvrdení, predloženými listinnými dôkazmi a obsahom CD nosiča predloženého žalobcom v tomto konaní a na nich základe zistil tento skutkový stav:

19. Žalobca je organizáciou kolektívnej správy práv podľa zákona č.618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom, ktorý získal oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv na základe Oprávnenia č. 2/2004 vydaného Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky, sekciou médií audiovizie a autorského práva pod č. k. MK-663-2010-70/6165 zo dňa 11.05.2010, a to na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, a to povinnú kolektívnu správu podľa § 78 ods. 3 zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom aj v odbore káblová retransmisia literárneho, dramatického, hudobnodramatického, choreografického, audiovizuálneho, fotografického diela, diela výtvarného umenia, architektonického diela alebo diela úžitkového umenia, ako aj dobrovoľnú kolektívnu správu podľa uvedeného zákona v odbore verejného prenosu vyššie uvedených diel predvedením akýmikoľvek technickými prostriedkami.

20. Nespornou skutočnosťou v konaní bolo, že žalovaný bol v roku 2015 prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Hotel Metropol ako zariadenia v štandarde hotel 3*. Nespornou skutočnosťou sa po vyjadrení žalovaného zo dňa 28.9.2016 stala aj skutočnosť, že ubytovacie zariadenie Hotel Metropol v roku 2015 disponoval 38 izbami, ktoré boli vybavené televízorom so satelitným príjmom (podľa žalobcom predloženej príkaznej zmluvy a jej prílohy z roku 2015 bol Hotel Metropol vybavený až 51 zvukovoobrazovými prijímačmi a 1 veľkoplošnou obrazovkou). Nespornou skutočnosťou napokon bolo aj to, že žalovaný je členom Zväzu hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky a splnomocnil ZHR SR k jeho zastupovaniu pred organizáciou kolektívnej správy vo veci usporiadania práv a povinností vyplývajúcich z použitia diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom, pričom v priebehu roka 2015 prebiehali medzi žalobcom a ZHR SR rokovania o podmienkach kolektívnej licenčnej zmluvy, ktoré však neviedli k uzatvoreniu kolektívnej licenčnej zmluvy, ani k uzavretiu hromadnej licenčnej zmluvy na rok 2015 medzi stranami sporu.

21. Podľa štatistického indexu za obdobie roku 2015 zo dňa 3.10.2016 bola obsadenosť izieb v ubytovacom zariadení žalovaného na úrovni 31,9 %.

22. Podľa Sadzobníka autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel, ktorý vypracoval žalobca na rok 2015, a to podľa časti II. písm. B bod 2, je základná sadzba v izbe ubytovacieho zariadenia hotela 3* za ďalší verejný prenos vysielania (retransmisia) prostredníctvom technického zariadenia, ktorým je zvukovoobrazové zariadenie 26 Eur. Podľa časti I. bodu 7 predmetného sadzobníka v prípade, že používateľ použije dielo bez uzatvorenia licenčnej zmluvy, čím sa dopustí porušenia autorských práv je povinný zaplatiť LITA náhradu ujmy podľa § 56 ods. 1 písm. f) až do výšky 200% základnej sadzby uvedenej v časti II. V zmysle predmetného

sadzobníka je možné používateľovi poskytnúť zľavu zo základnej sadzby, prípadne dohodnúť osobitné podmienky, pričom sadzobník upravuje aj bližšie podmienky za akých je uvedené možné.

23. Zo stanoviska Ministerstva kultúry SR k problematike sadzobníkov odmien a primeraných odmien za používanie predmetov ochrany spravovaných organizáciami kolektívnej správy zo dňa 20.05.2015 adresovaného ZHR SR vyplýva, že výšku zmluvných licenčných odmien a primeraných odmien neupravuje žiaden zákon a táto výška nepodlieha ani schvaľovaniu ministerstvom. Ministerstvo nevykonáva kontrolu vydávania sadzobníkov a organizácia kolektívnej správy je pri tvorbe sadzobníkov povinná vychádzať zo súkromnoprávných príkazov zastupovaných nositeľov práv (autorov, výkonných umelcov atď.), ktorých sú tieto osoby členmi. Ďalej ministerstvo uviedlo, že v praxi nemôže dôjsť k prípadu, že by používateľ platil dvakrát za to isté, lebo jeden nositeľ nemôže byť pre ten istý predmet ochrany zastupovaný viacerými organizáciami kolektívnej správy. Vo vzťahu k uplatňovaniu rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C306/05 SGAE proti Rafael Hotels, SA ministerstvo skonštatovalo, že samotné poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom TV prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos. Ak teda hotelové zariadenie umiestnením TV prijímačov v izbách umožňuje ubytovaným klientom prístup k chránenému obsahu, uskutočňuje tým verejný prenos.

24. Z prípisu Protimonopolného úradu SR číslo listu: 3186/PMÚ/ SR/2015 zo dňa 14.7.2015 bolo ministrom kultúry SR oznámené, že LITA od 1.1.2015 vyhotovila nový sadzobník autorských odmien, ktorého sadzby sú vyššie ako sadzby stanovené sadzobníkom odmien OZIS (Ochranné združenie interpretov Slovenska), ako aj to, že úrad získal informácie, podľa ktorých je výška licenčných odmien vybraných LITA pre používateľov, ktorými sú ubytovacie zariadenia a stravovacie zariadenia jedna z najvyšších v Európe.

25. Dňa 19.12.2016 podal Zväz hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky na Protimonopolný úrad SR písomné podanie OZNÁMENIE podľa ust. 25 ods. 2 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, vo veci podozrenia na možné zneužívanie dominantného postavenia Podnikateľa (žalobcu) jeho činnosťou v hospodárskej súťaži. V uvedenom podaní Zväz poukázal aj na to, že požiadal spoločnosť KPMG o vypracovanie komparatívnej analýzy s cieľom porovnať systémy kolektívnej správy vo vybratých krajinách Európy a tiež a najmä výšku uplatňovaných licenčných odmien vo vzťahu k použitiu audiovizuálnych diel a citoval závery z tejto analýzy. Zároveň týmto podaním v zmysle ust. § 25 ods. 2 druhá veta zákona o ochrane hospodárskej súťaže požiadal Protimonopolný úrad SR o písomné upovedomenie o ďalšom postupe v danej veci v zákonnej lehote 2 mesiace od doručenia tohto oznámenia. Najmä žiadal, aby ho Protimonopolný úrad SR po vykonaní prešetrenia skutočností uvedených v tomto oznámení upovedomil, či v danej veci zistil dôvod na začatie konania a či za základe uvedeného začína konanie vo veci zneužívania dominantného postavenia Podnikateľom.

25.1 Súdu nebola v priebehu konania predložená písomnosť Protimonopolného úradu SR, z ktorej by vyplynula reakcia úradu na vyššie uvedené oznámenie ZHR SR.

26. Žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne písomnou výzvou zo dňa 07. 10. 2015 vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia na zaplatenie sumy z dôvodu, že žalobca opakovane vyzýval žalovaného k uzatvoreniu hromadnej licenčnej zmluvy na používanie audiovizuálnych literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických diel a diel výtvarného umenia pri ich verejnom šírení. Výška bezdôvodného obohatenia k 30. 09. 2015 podľa uvedenej výzvy mala byť 1.477,94 Eur, pričom vychádzala zo sadzobníka žalobcu. Zároveň bol žalovaný touto výzvou upozornený, že ak v lehote 10 kalendárnych dní od obdržania tejto výzvy nezaplatí uvedenú sumu, bude právny zástupca žalobcu nútený podať žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 56 ods. 1 písm. g) zákona č. 618/2003 Z. z..

26.1 Žalobca uviedol, že dokladom o doručení predmetnej písomnosti žalovanému nedisponuje, avšak predložil odpoveď žalovaného zo dňa 19.10.2015, ktorá je nepochybne reakciou na predmetnú výzvu.

27. Žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne návrhom zo dňa 27.5.2016 navrhol žalovanému mimosúdne vysporiadanie vzťahov, v rámci čoho žalovanému navrhol zaplatenie bezdôvodného obohatenia vo výške ročnej licenčnej odmeny a úhradu nákladov právneho zastúpenia za dva právne

úkony. Na prijatie návrhu poskytol žalovanému lehotu 20 dní a súčasne mu zaslal rovnopis žaloby podanej na súde.

27.1 Žalobca uviedol, že dokladom o doručení predmetnej písomnosti žalovanému nedisponuje.

28. Z dokumentu ZHR SR s názvom „Stručný prehľad pre členov zväzu o povinnostiach a poplatkoch organizáciám kolektívnej správy“ zo dňa 26.05.2015 vyplynulo, že ZHR SR mal uzatvorenú rámcovú dohodu s organizáciou kolektívnej správy SLOVGRAM a s organizáciou kolektívnej správy SOZA v tom čase rokovania o podmienkach pre členov zväzu neboli ukončené, ZHR SR v danom smere ďalej konal. ZHR SR v predmetnom dokumente odporučil svojim členom licenčnú zmluvu s LITA neuzatvárať, nakoľko sadzobník LITA nezohľadňuje obsadenosť zariadení a výšku odmien ZHR SR považuje za neprimerane vysokú.

29. Žalobca predložil na CD nosiči ako príklad 13 zmlúv o zastupovaní slovenských nositeľov práv a jednu recipročnú zmluvu, ako aj zoznam použitých (niektorých) predmetov ochrany troch nositeľov práv (I., L., I.) v roku 2015. Žalobca uvedenou formou tiež predložil všetky hromadné zmluvy uzatvorené v roku 2015, ktorými poskytol licencie na ďalší verejný prenos (s 218 subjektmi), ktoré boli uzatvorené podľa sadzobníka žalobcu. Žalobca predložil na CD nosiči aj štatistiku vysielania na vybraných slovenských televíznych staniciach v roku 2015 v rozsahu 2.023 strán.

30. Z vyjadrenia SOZA číslo 1236/2016 zo dňa 23.9.2016 k výzve Okresnému súdu v Považskej Bystrici bolo zistené, že vo veci otázky preukazovania zoznamu autorov a práv, ktorých SOZA zastupuje táto uviedla, že pred uzatvorením hromadnej licenčnej zmluvy nepreukazovala žalovanému v uvedenom konaní na uvedenom súde zoznam autorov a nositeľov práv, ktorých zastupuje, ani zoznamy predmetov ochrany, ku ktorých vykonáva kolektívnu správu práv, nakoľko jej táto povinnosť nevyplyva z platného autorského zákona. SOZA iba na svojom webe zverejnila, viedla zoznam všetkých zastupovaných členov a čakaťelov, ktorých na základe dohôd o zastupovaní zastupovala pri výkone kolektívnej správy práv a tento zoznam bol prístupný širokej verejnosti.

31. Žalovaným boli súdu predložené tri Zmluvy o vytvorení audiovizuálneho diela a o udelení licencie na jeho použitie uzatvorené podľa zákona č. 618/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov medzi Rozhlas a televízia Slovenska a A. I. ako autorom. Podľa uvedených zmlúv autor udelil RTVS výhradnú licenciu na všetky spôsoby použitia tam uvedených troch diel, najmä aj na verejný prenos diela akýmkoľvek spôsobom vrátane vysielania a káblovej retransmisie. Na zmluvách je uvedený dátum 26.5.2014, 30.6.2014 a na jednej zo zmlúv dátum uvedený nie je.

32. Podľa § 190 ods. 1 zákona NR SR č. 185/2015 Z.z. Autorský zákon, ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. januárom 2016, pričom vznik týchto vzťahov vrátane nárokov z nich vyplývajúcich, ako aj práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z nich vyplývajúcich sa posudzujú podľa predpisu účinného do 31. decembra 2015; to neplatí, ak odseky 3 a 4 ustanovujú inak.

33. Podľa § 79 ods. 1 zákona NR SR č. 618/2003 Z.z. Autorský zákon, v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej iba ako „AZ“), organizácia kolektívnej správy je právnická osoba, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy.

34. Podľa § 79 ods. 1 AZ, účelom kolektívnej správy práv podľa tohto zákona (ďalej len "kolektívna správa") je kolektívne uplatňovanie a kolektívna ochrana majetkových práv autora a majetkových práv výkonného umelca, výrobcu zvukového záznamu, výrobcu zvukovo-obrazového záznamu a vysielateľa a umožnenie uvedenia predmetu týchto práv na verejnosti.

35. Podľa § 78 ods. 2 AZ, kolektívna správa je zastupovanie viacerých osôb, ktoré

- a) majú majetkové práva k dielu, umeleckému výkonu, zvukovému záznamu, zvukovo-obrazovému záznamu alebo k vysielaniu (ďalej len "predmet ochrany"),
- b) vykonávajú majetkové práva na základe tohto zákona (§ 50 a 55) alebo
- c) na základe zmluvy získali výhradnú licenciu na celé trvanie majetkových práv k predmetu ochrany a pre územie Slovenskej republiky s právom udeliť sublicenciu (ďalej len "nositelia práv") na ich spoločný prospech, a to pri výkone ich majetkových práv k zverejneným alebo na zverejnenie ponúknutým predmetom ochrany, ak iný ako kolektívny výkon týchto práv nie je dovolený (odsek 3) alebo je neúčelný;

za predmet ochrany ponúknutý na zverejnenie sa považuje taký predmet ochrany, ktorý nositeľ práva písomne oznámi príslušnej organizácii kolektívnej správy na účely zaradenia takéhoto predmetu do registra predmetov ochrany.

Kolektívnou správou nie je dočasné zastupovanie nositeľov práv pri výkone ich majetkových práv, ak je dovolený aj iný ako kolektívny výkon týchto práv.

36. Podľa § 78 ods. 3 AZ, povinne kolektívne spravovanými majetkovými právami sú:

- a) právo na odmenu pri ďalšom predaji originálu diela výtvarného umenia (§ 19 ods. 1),
- b) právo na náhradu odmeny (§ 24 ods. 4 a 5 a § 69 ods. 3),
- c) právo udeľovať súhlas na káblovú retransmisiu diela [§ 18 ods. 2 písm. h)]; to sa nevzťahuje na tie práva k predmetom ochrany, ktoré sú obsiahnuté vo vysielaní vysielateľa a vysielateľ ich vykonáva na základe zákona, licenčnej zmluvy alebo inej obdobnej zmluvy,
- d) právo výkonného umelca a výrobcu zvukového záznamu na primeranú odmenu za káblovú retransmisiu ich predmetov ochrany podľa § 65; to sa nevzťahuje na tie práva k predmetom ochrany, ktoré sú obsiahnuté vo vysielaní vysielateľa a vysielateľ ich vykonáva na základe zákona alebo licenčnej zmluvy,
- e) právo autora alebo výkonného umelca udeľovať súhlas na vypožičanie [§ 18 ods. 2 písm. c) a § 63 ods. 2 písm. e)],
- f) právo autora a výkonného umelca na primeranú odmenu za vypožičanie (§ 18 ods. 7 a § 63 ods. 4),
- g) právo výkonného umelca na dodatočnú odmenu podľa § 63 ods. 5.

37. Podľa § 79 ods. 4 AZ, kolektívna správa sa vykonáva najmä v týchto odboroch:

- a) verejné vykonanie diela,
- b) verejný prenos predvedením predmetu ochrany akýmikoľvek technickými prostriedkami,
- c) vysielanie predmetu ochrany,
- d) káblová retransmisia predmetu ochrany,
- e) verejné rozširovanie originálu predmetu ochrany alebo jeho rozmnoženín nájmom a vypožičiavaním,
- f) vyhotovenie rozmnoženiny predmetu ochrany pre osobnú potrebu,
- g) vyhotovenie rozmnoženiny diela prostredníctvom reprografického zariadenia alebo iného technického zariadenia,
- h) ďalší predaj originálu diela výtvarného umenia,
- i) použitie predmetu ochrany, za ktoré sa uhrádza primeraná odmena.

38. Podľa § 79 ods. 5 AZ, kolektívnu správu vykonáva organizácia kolektívnej správy, a to sústavne, vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a ako hlavný predmet činnosti.

39. Podľa § 5 ods. 11 AZ, sprístupňovanie verejnosti je verejný prenos diela takým spôsobom, aby k nemu mal jednotlivec prístup z miesta a v čase, ktorý si sám zvolí.

40. Podľa § 5 ods. 14 AZ, verejný prenos je šírenie alebo predvedenie diela akýmikoľvek technickými prostriedkami na šírenie zvukov alebo zvukov a obrazov súčasne, alebo ich vyjadrenie po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo môžu vnímať osoby na miestach, kde by ich bez tohto prenosu nemohli vnímať; verejný prenos zahŕňa aj káblovú retransmisiu, vysielanie a sprístupňovanie verejnosti.

41. Podľa § 5 ods. 6 AZ, káblová retransmisia diela je súčasný, nezmenený a úplný verejný prenos vysielaného diela prostredníctvom káblového alebo mikrovlnného systému uskutočňovaný inou osobou, ako je pôvodný vysielateľ.

42. Podľa § 5 ods. 22 AZ, zamestnanecké dielo je dielo, ktoré autor vytvoril na splnenie svojich povinností vyplývajúcich mu z pracovnoprávneho vzťahu, služobného vzťahu alebo zo štátnozamestnaneckého vzťahu k zamestnávateľovi alebo z pracovnoprávneho vzťahu medzi družstvom a jeho členom.

43. Podľa § 50 ods. 1 AZ, majetkové práva autora k zamestnaneckému dielu vykonáva vo svojom mene a na svoj účet zamestnávateľ, ak nie je dohodnuté inak. Zamestnávateľ môže právo výkonu majetkových práv autora postúpiť tretej osobe len so súhlasom autora; to neplatí, ak ide o predaj podniku alebo samostatnej organizačnej zložky podniku.

44. Podľa § 5 ods. 2 AZ, audiovizuálne dielo je dielo, ktoré je vnímateľné prostredníctvom technického zariadenia ako rad súvisiacich obrazov, či už sprevádzaných zvukom, alebo nie, ak je určené na uvádzanie na verejnosť; originálom audiovizuálneho diela je prvý zvukovo-obrazový záznam tohto diela určený na uvádzanie na verejnosť. Za spoluautorov tohto diela sa považujú najmä hlavný režisér, autor scenára, autor dialógov a autor hudby, ktorá bola vytvorená osobitne pre toto dielo.

45. Podľa § 55 ods. 2 AZ, ak nie je dohodnuté inak, majetkové práva autorov k audiovizuálnemu dielu vykonáva výrobca originálu audiovizuálneho diela, ak od autorov audiovizuálneho diela písomnou zmluvou získal súhlas na vyhotovenie originálu tohto diela a dohodol sa s nimi na odmene za vytvorenie diela a na odmene a spôsobe jej určenia osobitne za jednotlivé použitie tohto diela podľa § 18 ods. 2; na dohodu o odmene za použitie diela sa primerane vzťahuje ustanovenie § 45.

46. Podľa § 18 ods. 2 písm. g), h) AZ, autor má právo udeľovať súhlas na každé použitie diela, najmä na verejné vykonanie diela a verejný prenos diela.

47. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

48. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

49. Podľa § 458a Občianskeho zákonníka, ak pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie sa inak, na určenie peňažnej náhrady sa použije primerane ustanovenie § 442a ods. 2.

50. Podľa § 442a ods.2 Občianskeho zákonníka, pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva, ktoré môže byť predmetom licenčnej zmluvy, výška náhrady škody, ak ju nemožno určiť inak, určí sa najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva; to sa primerane vzťahuje aj na práva duševného vlastníctva, ktoré môžu byť predmetom prevodu.

51. Podľa § 56 ods. 1 písm. g) AZ, autor, do ktorého práva sa neoprávnenne zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, môže sa domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva.

52. Podľa § 57 ods. 1 AZ, nárokov podľa § 56 sa okrem autora môže domáhať aj nadobúdateľ výhradnej licencie alebo osoba, ktorá má majetkové právo k dielu alebo jej bol zverený výkon majetkových práv autora.

53. Podľa § 45 ods. 1 AZ, dohodnutá odmena alebo spôsob jej určenia musí zodpovedať spôsobu, rozsahu, účelu a času použitia diela.

54. Podľa § 45 ods. 4 AZ, ak nie je v licenčnej zmluve dohodnutá odmena ani spôsob jej určenia, ani nie je v licenčnej zmluve uvedené, že sa licencia udeľuje bezodplatne, a ani to z jej účelu nevyplýva, platí, že autor má právo na odmenu vo výške, ktorá je obvyklá v čase uzavretia licenčnej zmluvy pri obdobných zmluvných podmienkach.

55. Podľa § 84 ods. 1 AZ, ak používateľ nepreukáže, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, a ak bolo v odbore použitia predmetov ochrany udelené oprávnenie podľa § 80, používateľ je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany.

56. Podľa § 84 ods. 2 AZ, ak niektoré z práv podľa § 78 ods. 3 písm. c) a e) nie sú v Slovenskej republike spravované organizáciou kolektívnej správy, používateľovi vznikne právo na použitie týchto predmetov

ochrany, ak vytvára rezervný fond na úhradu odmeny za takéto použitie. Ustanovenie § 45 ods. 1 sa použije primerane.

57. Podľa § 82 ods. 1 AZ, ak sa organizácia kolektívnej správy nedohodne s používateľom na uzavretí licenčnej zmluvy alebo hromadnej licenčnej zmluvy alebo s právnickou osobou združujúcou používateľov na uzavretí kolektívnej licenčnej zmluvy, ktorou udelí súhlas na použitie predmetov ochrany, ku ktorým spravuje práva podľa tohto zákona (ďalej len "spravované predmety ochrany"), môže, ak ide o licenčnú zmluvu alebo hromadnú licenčnú zmluvu, organizácia kolektívnej správy alebo používateľ, a ak ide o kolektívnu licenčnú zmluvu, organizácia kolektívnej správy alebo právnická osoba združujúca používateľov predmetov ochrany požadovať, aby obsah takejto zmluvy vrátane odmeny za použitie spravovaných predmetov ochrany určil súd. Súd pri určení obsahu zmluvy prihliada na druh spravovaného predmetu ochrany, spôsob, rozsah a účel jeho použitia, na čas, v ktorom sa spravovaný predmet ochrany bude používať, a na podmienky podľa § 81 ods. 1 písm. h)..

58. Podľa § 82 ods. 2 AZ, používateľ môže použiť spravované predmety ochrany, ak podá návrh na začatie konania podľa odseku 1 najneskôr v lehote 30 dní, odkedy začal používať spravované predmety ochrany, alebo odkedy mu zaniklo právo na použitie spravovaných predmetov ochrany a zároveň v súlade s odsekom 3

a) sa dohodne s organizáciou kolektívnej správy na ukladaní peňažných prostriedkov za použitie spravovaných predmetov ochrany na osobitný účet v banke alebo pobočke zahraničnej banky vedený organizáciou kolektívnej správy podľa § 81 ods. 1 písm. u) alebo

b) preukáže v tejto lehote organizácii kolektívnej správy

1. záručnou listinou vznik bankovej záruky za splnenie záväzku na zaplatenie peňažných prostriedkov za použitie spravovaných predmetov ochrany alebo

2. notárskou zápisnicou uloženie peňažných prostriedkov za použitie spravovaných predmetov ochrany do notárskej úschovy alebo

3. uznesením súdu prijatie peňažných prostriedkov za použitie spravovaných predmetov ochrany do úschovy súdu.

59. Podľa § 82 ods. 3 AZ, používateľ je povinný splniť podmienky podľa ods. 2 písm. a) alebo písm. b) vo výške a v lehotách podľa poslednej dohodnutej licenčnej zmluvy, hromadnej licenčnej zmluvy alebo kolektívnej licenčnej zmluvy, a ak taká nie je, najmenej raz za tri kalendárne mesiace vo výške podľa platného a účinného sadzovníka odmien a primeraných odmien organizácie kolektívnej správy.

60. Podľa § 162 ods. 1 zákona NR SR č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „CSP“), súd konanie preruší, ak

a) rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť,

b) pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len "ústavný súd") návrh na začatie konania,

c) podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti.

61. Podľa § 162 ods. 3 CSP, o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

62. V konaní bolo preukázané, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy, ktorá vykonáva kolektívnu ochranu a kolektívne uplatňovanie práv zastúpených nositeľov ochrany. Autorské právo predstavuje absolútne právo, ktoré sa zameriava na ochranu výsledkov tvorivej duševnej činnosti autorov, ktorá sa v empirickom vyjadrení prejavuje vytvorením diela. Autorské právo vzniká okamihom, kedy je dielo vyjadrené v podobe vnímateľnej zmyslami (§ 15 AZ). Týmto okamihom sa na autora viažu oprávnenia, ktoré mu umožňujú slobodne sa rozhodnúť o spôsobe použitia diela. Autorské právo v sebe zahŕňa nielen právo autora na použitie jeho diela, ale aj právo udeľovať súhlas na jeho použitie inej osobe a právo určiť si odmenu za udelenie tejto možnosti. Pre špecifickosť tvorivej duševnej činnosti autorov musel zákonodarca prijať takú právnu úpravu, ktorá by umožnila podporu, ochranu a ďalší rozvoj tejto tvorivej činnosti a to prostredníctvom kolektívnej správy práv autorov diel. S prihliadnutím na rozvoj techniky šírenia informácií nemajú samotní autori reálnu možnosť zistiť, skontrolovať, alebo si overiť

rozsah použitia ich diel inými používateľmi a získať od nich zodpovedajúcu odmenu, ktorú môžu použiť na svoju ďalšiu tvorbu. Aby sa zabránilo svojvôli používateľov a zjednodušil systém ochrany práv autorov, bol zavedený inštitút kolektívnej správy práv, ktorý zabezpečuje majetkové vyrovnanie práv autorov s používateľmi ich diel, pričom organizácia kolektívnej správy je povinná konať s odbornou starostlivosťou, v rozsahu udeleného oprávnenia a vykonávať správu a ochranu práv autorov ako svoju hlavnú činnosť. Organizácia kolektívnej správy práv eviduje zoznamy autorov ako aj predmetov ochrany a uzatvára s používateľmi diel tzv. hromadné licenčné zmluvy, ktorými za odmenu udeľuje súhlas na použitie diel. Používatelia tým získajú istotu legálneho používania predmetov ochrany a autori získajú finančné prostriedky, ktoré im umožnia ďalší rozvoj ich tvorivej duševnej činnosti.

63. Dominantnou funkciou kolektívnej správy práv je zastupovanie oprávnených osôb, a to ex lege v prípade majetkových práv, ktoré organizácia kolektívnej správy spravuje povinne zo zákona bez možnosti voľby oprávnených osôb, alebo zmluvne na základe zmlúv o zastúpení, ktorou oprávnené osoby môžu poveriť organizáciu kolektívnej správy správou ďalších svojich majetkových práv k predmetom autorskoprávnej ochrany.

64. K námietke žalovaného, že žalobca nepreukázal že zastupuje práve tých nositeľov práv a vo vzťahu k tým konkrétnym dielam, ktoré boli predmetom vysielania v r. 2015, súd uvádza, že žalobca predložil Oprávnenie č. 2/2004 vydané Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky na výkon činnosti organizácie kolektívnej správy vo vzťahu k správe majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, a to povinnej kolektívnej správy podľa § 78 ods. 3 AZ, okrem iného aj v odbore káblová retransmisia k uvedeným dielam, ako aj dobrovoľnej kolektívnej správy podľa uvedeného zákona v odbore verejného prenosu vyššie uvedených diel predvedením akýmikoľvek technickými prostriedkami. Niet preto pochyb, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy pre príslušné práva, teda aj pre káblovú retransmisiu a verejný prenos uvedených diel. Žalobca navyše príkladom doložil aj zmluvy o zastupovaní s konkrétnymi autormi.

65. Správa majetkových práv, ktoré žalobca ako organizácia kolektívnej správy vykonáva predstavuje inštitút nepriameho zastúpenia, keď organizácia kolektívnej správy vystupuje vo vlastnom mene, ale na účet zastúpeného. Plnenia ktoré takto organizácia nadobudne od tretích osôb je povinná previesť na zastúpených. Bez ohľadu na to, či žalobca zoznam autorov, prípadne zmluvy s nimi predložil alebo nie, je to práve žalovaný, ktorý má podľa § 84 ods. 1 AZ dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že ten ktorý autor diela výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv. V opačnom prípade je žalovaný ako používateľ predmetu ochrany povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetov ochrany organizácii kolektívnej správy. Nositeľ práva je oprávnený výslovne vylúčiť kolektívnu správu svojich výhradných majetkových práv okrem tých, o ktorých autorský zákon explicitne a bez výnimky stanovuje, že sú povinne kolektívne spravované (porovnaj: Laziková: J. JUDr. Ing., PhD., : Autorský zákon; Komentár, IURA EDITON spol. s r.o., člen skupiny Wolters Kluwer Bratislava 2013, str. 447). Žalobca napriek existencii tejto vyvrátiteľnej domnienky súdu predložil zoznam autorov ktorých zastupuje, ako aj zoznam partnerských organizácií s recipročným zastupovaním a tieto zoznamy sa nachádzajú aj na jeho webovej stránke.

66. Súd tiež poukazuje na § 78 ods. 2 AZ a definovanie pojmu kolektívna správa, ktorým je zastupovanie viacerých osôb, okrem iného aj tých, ktoré vykonávajú majetkové práva na základe zákona (§ 50 zamestnanecké dielo a § 55 audiovizuálne dielo) na ich spoločný prospech, a to pri výkone majetkových práv zverejneným alebo na zverejnenie ponúknutým predmetom ochrany, ak iný ako kolektívny výkon týchto práv nie je dovolený (odsek 3) alebo je neúčelný. Pritom i tieto osoby spadajú pre tieto účely pod legislatívnu skratku nositeľ práv (§ 78 ods. 2 AZ). Inými slovami uvedené zákonné ustanovenia určuje subjektívny rozsah nepriameho zastúpenia organizáciami kolektívnej správy a teda vymedzuje nositeľov práv, ktoré organizácia kolektívnej správy zastupuje, pričom medzi týchto nositeľov tak zaraďuje aj zamestnávateľa vo vzťahu k zamestnaneckému dielu, ako aj výrobcu originálu audiovizuálneho diela, ak niet medzi a autormi audiovizuálneho diela inej dohody. Preto aj na tieto subjekty sa vzťahuje úprava § 84 ods. 1 AZ a vyvrátiteľná domnienka o ich zastupovaní prostredníctvom organizácie kolektívnej správy,

kým sa výslovne nepreukáže opak, teda výslovne vylúčenie priamo dotyčnou osobou, že táto si neželá výkon kolektívnej správy jej práv. Žalovaný žiaden dôkaz o výslovnom vylúčení u žiadnej konkrétnej osoby nepredložil a ani nenavrhol.

67. Žalovaný tiež namietol, že žalobca nepreukázal, že by na strane žalovaného v rozhodujúcom období došlo k realizácii ďalšieho verejného prenosu vysielania, a to vzhľadom na počet televíznych prijímačov a obsadenosť ubytovacieho zariadenia. S uvedenými námietkami sa súd nestotožnil a súhlasí s názorom žalobcu, že v zmysle právnych predpisov, judikatúry, právnej teórie a praxe sa už samotné poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení považuje za verejný prenos diel. To znamená, že ak má žalovaný vo svojej prevádzke umiestnené zvukové alebo zvukovoobrazové zariadenia vybavené príjmom, tak týmto samotným dochádza k ďalšiemu verejnému prenosu. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 07. decembra 2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) cla Rafael Hoteles SA, sp. zn. C-306/05, ktorý vo svojom bode 29 uvádza, že "Hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práva s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice." Rovnako tak rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 12. Marca 2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku, sp. zn. C-162/10, konštatuje, že „Prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša vysielaný signál, je „používateľom“, ktorý uskutočňuje „verejný prenos“ vysielaného zvukového záznamu v zmysle článku 8 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/115/ES z 12. decembra 2006 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva.“ Každá z 38 izieb zariadenia žalovaného bola vybavená televíznym prijímačom spôsobilým uskutočniť „verejný prenos“ v zmysle vyššie citovanej judikatúry európskeho súdu. S poukazom na uvedené závery SDEÚ nie je počet hostí rozhodujúci, rovnako ako nie je rozhodujúce to, či hostia žalovaného možnosť sledovania TV využijú alebo nie.

68. Súd mal preukázané, že v roku 2015 prebiehali medzi sporovými stranami resp. ich zástupcami rokovania o uzatvorení hromadnej licenčnej zmluvy, na základe ktorej mal byť žalovanému udelený súhlas na použitie predmetov ochrany verejným prenosom, tieto však boli neúspešné pre zásadné rozpory ohľadom výšky licenčnej odmeny. Žalovaný v uvedenom období roku 2015 používal predmety ochrany žalobcom bez uzatvorenia hromadnej licenčnej zmluvy, dopustil sa neoprávnených zásahov do práva autorov a nositeľov práv zastúpených žalobcom, s ktorým konaním sa priamo spája nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný tak zotrval v pozícii porušovateľa práv autorov, ktorým poskytuje ochranu nielen autorský zákon, ale aj medzinárodné zmluvy a dohovory, ako napr. čl. 1 ods. 1 Dohody o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva. čl. 1 9 Bernského dohovoru o ochrane literárnych a umeleckých diel, Rímskeho dohovoru a z práva únie je to Smernica 2004/48 a Smernica európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES. V neposlednom rade požívajú práva autorov ochranu vysokých súdnych autorít, o čom svedčí judikatúra SDEÚ.

69. Žalovaný vyslovil podozrenie, že postup akým žalobca v roku 2015 určoval výšky licenčných odmien, ktorými súčasne odôvodňuje aj výšku uplatňovaného bezdôvodného obohatenia, je indíciou zneužitia jeho dominantného postavenia žalobcu na trhu. V dane súvislosti poukázal na upozornenie ministra kultúry SR protimonopolným úradom SR. Súd sa s uvedeným podozrením žalovaného nestotožnil a poukazuje na skutočnosť, že kompetentný orgán, ktorého náplňou je aj ochrana hospodárskej súťaže doposiaľ žiadne relevantné konanie v tejto súvislosti nezačal. V prípade, že by takého konanie začaté bolo, mal by o tom vedomosť minimálne žalobca, ale vzhľadom na komunikáciu s ZHR SR aj žalovaný. Navyše mechanizmus tvorby licenčnej odmeny podľa AZ má v sebe zahrnutý aj obranný prvok pre subjekt, ktorý má záujem o použitie predmetov ochrany podľa autorského práva, pokiaľ nie je uzročený s licenčnou odmenou stanovenou podľa sadzobníka autorských odmien žalobcu. Ten je obsiahnutý v § 82 AZ, podľa ktorého mal žalovaný v danom období možnosť obrátiť na príslušný súd, aby tento určil obsah prípadnej hromadnej licenčnej zmluvy vrátane odmeny za použitie spravovaných predmetov ochrany. Postupom podľa ods. 2 tohto zákonného ustanovenia mohol žalovaný dosiahnuť požívanie uvedených predmetov ochrany aj bez príslušného sankčného postihu v podobe uplatnenia nároku na bezdôvodné obohatenie.

70. V zmysle ust. § 56 ods. 1 písm. g) AZ sa žalobca môže domáhať nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia až vo výške dvojnásobku obvyklej odmeny. Je nesporné, že v roku 2015 malo 218 zariadení hotelového typu so žalobcom uzatvorené hromadné licenčné zmluvy, ktoré pri určovaní licenčných odmien vychádzali zo sadzobníka žalobcu. Žalovaný v konaní nepreukázal, že by na území Slovenska pôsobil nejaký používateľ práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, ktorý by mal licenčnú odmenu za využívanie práv práve k týmto dielam určenú iným spôsobom, než podľa Sadzobníka žalobcu, napríklad rozhodnutím súdu postupom podľa § 82 AZ. Je zrejmé, že týchto 218 zariadení hotelového typu nemalo s touto sadzbou zásadný problém a so žalobcom hromadné licenčné odmeny uzatvorili.

71. V danej súvislosti súd poukazuje na to, že kolektívna ochrana majetkových práv ich nositeľov je založená na ich ochrane za rovnakých podmienok (§ 81 ods. 1 písm. d) autorského zákona). Nie je právom používateľa predmetu ochrany stanovovať hodnotu týchto chránených práv ani výšku odmeny za použitie predmetov ochrany, pretože nie sú nositeľmi týchto práv. Primeranosť výšky obvyklej licenčnej odmeny súd nie je oprávnený v tomto konaní skúmať. Súd opätovne poukazuje na zákonnú možnosť podať žalobu o určenie obsahu zmluvy v zmysle § 82 Autorského zákona. Iba v takom prípade by za splnenia ďalších zákonných podmienok bol žalovaný oprávnený používať predmety ochrany bez toho, aby porušoval práva autorov. Žalovaný však žalobu o určenie obsahu zmluvy nepodal a naďalej porušoval svoje zákonné povinnosti a práva autorov, preto je povinný žalobcovi vydať bezdôvodné obohatenie.

72. Vzhľadom na existenciu vyššie spomínaných 218 uzatvorených hromadných licenčných zmlúv, ktoré pri určovaní licenčných odmien vychádzali zo sadzobníka žalobcu, a zároveň nepreukázanie existencie hromadných licenčných zmlúv, ktoré by mali licenčnú odmenu za využívanie práv k týmto dielam, ktoré spravuje žalobca určenú iným spôsobom, než podľa sadzobníka žalobcu, súd dospel k záveru, že tým bol určený východiskový bod pre stanovenie odmeny uvádzanej v Sadzobníku žalobcu, ktorá bola použitá žalobcom na výpočet bezdôvodného obohatenia uplatneného ním v tomto spore, ako odmeny obvyklej na trhu podnikateľských subjektov a zároveň sa tým stanovil aj základ pre výpočet výšky bezdôvodného obohatenia vyplývajúcej z platnej právnej úpravy.

73. Analýzu licenčných platieb hotelových a reštauračných zariadení kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy zo Septembra 2016 vypracovanú spoločnosťou KPMG Česká republika, s.r.o. súd nepovažoval za dôkaz, ktorý by mal spôsobilosť zmeniť názor súdu na určenie pojmu obvyklej odmeny na území Slovenskej republiky. Uvedená analýza vykazovala rad nedostatkov, na ktoré podrobne poukázal žalobca, na ktoré žalovaný nedokázal reagovať (napriek tomu, že tento dôkaz sám, predkladal). Naznačené nedostatky podľa súdu značne sponchyňujú závery analýzy.

74. Pokiaľ ide o samotnú výšku bezdôvodného obohatenia podľa § 458a Občianskeho zákonníka, ak pri porušení práva duševného vlastníctva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie sa inak, na určenie peňažnej náhrady sa použije primerane ustanovenie § 442a ods. 2, t.j. výška náhrady sa určí najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Všeobecný právny predpis teda v danom prípade určuje spôsob určenia bezdôvodného obohatenia pri porušení práva duševného vlastníctva, ako aj dolnú hranicu jeho výšky, nie však jeho hornú výšku. Z takto formulovaného znenia je zrejmé, že samotná suma bezdôvodného obohatenia za takéto porušenie práva môže prevýšiť licenčnú odmenu, ktorú by porušiteľ mal inak platiť, pokiaľ by konal v súlade so zákonom, teda mal platne uzavretú licenčnú zmluvu. V roku 2015 túto výšku bezdôvodného obohatenia AZ stanovil na dvojnásobok obvyklej odmeny. Súladnosť tejto výšky bezdôvodného obohatenia s európskou úpravou ochrany duševného vlastníctva osvedčuje aj Rozsudok Súdneho dvora EÚ sp.zn. C-367/2015 v právnej veci Stowarzyszenie "Olawska Telewizja Kablowa" proti Stowarzyszenie Filmowców Polskich, kedy Súdny dvor EÚ rozhodol, že: "Článok 13 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je dotknutá právna úprava vo veci samej, podľa ktorej môže majiteľ práv duševného vlastníctva, ktoré boli porušené, požadovať od porušovateľa týchto práv buď náhradu spôsobenej ujmy so zohľadnením všetkých náležitých aspektov konkrétneho prípadu, alebo zaplatenie sumy odpovedajúcej dvojnásobku primeranej odmeny, ktorá by sa mala zaplatiť z

titulu oprávnenia používať dotknuté dielo, bez toho, aby tento majiteľ práv musel preukázať existenciu skutočnej ujmy.“

75. Vzhľadom na vyššie uvedené tak žalobca vypočítal výšku bezdôvodného obohatenia správne, keď postupujúc v zmysle § 56 ods. 1 písm. g) AZ ju určil sumou 1.976 Eur, t.j. 26 Eur x 38 x 2.

76. Návrh žalovaného na prerušenie konania podľa 162 ods. 1 písm. a) CSP súd zamietol ako nedôvodný. Konanie Protimonopolného úradu vo veci podnetu žalovaného, týkajúceho sa posúdenia, či zo strany žalobcu nedošlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu nemá žiadny vplyv na predmet sporu, ktorého meritom je vydanie bezdôvodného obohatenia a nie výška licenčnej odmeny, ktorú žalovaný namietol. Ako bolo uvedené vyššie, výšku licenčnej odmeny mohol súd preskúmať jedine v žalobe o určenie obsahu zmluvy podľa § 82 autorského zákona. Právomoc určiť alebo posúdiť výšku odmeny nemá ani Protimonopolný úrad v konaní o spomínanom podnete.

77. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania. Výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

78. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

79. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení platnom od 1.2.2013, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

80. Podmienkou omeškania dlžníka je splatnosť dlhu. Nárok veriteľa je splatný vtedy, keď dlžník plnenie, na ktoré je povinný, musí splniť. Splatnosť sa môže určiť určitým dátumom alebo lehotou. Ak deň splatnosti dlhu nie je dohodnutý alebo inak určený, môže splatnosť dlhu privodiť veriteľ tým, že požiada dlžníka o splnenie dlhu (Fekete, I: Občiansky zákonník 3. Zväzok Veľký komentár, 2. Aktualizované a rozšírené vydanie Bratislava: Eurokódex 2015, str. 416).

81. V danom spore bolo preukázané, že žalobca si nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému čo do sumy 1.477,94 Eur uplatnil prostredníctvom svojej právnej zástupkyne písomnou výzvou zo dňa 07. 10. 2015, ktorej dátum doručenia žalovanému ale nevedel preukázať. Žalobca však preukázal, že žalovaný mu na predmetnú výzvu odpovedal písomne listom zo dňa 19.10.2015, z čoho je zrejmé, že k uvedenému dátumu výzvou žalobcu nesporne disponoval. Čo do rozdielu medzi žalovanou sumou 1.976 Eur a vyššie uvedenou sumou 1.477,94 Eur, t.j. čo do sumy 498,06 Eur si žalobca voči žalovanému nárok uplatnil až žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 30.5.2016, a žalovanému dňa 20.6.2016 spolu s platobným rozkazom.

82. Nárok na úrok z omeškania z celkovej žalovanej sumy 1.976 Eur si žalobca uplatnil počnúc od 27.5.2016 (deň spisovania žaloby). V zmysle vyššie uvedeného bol v tom čase žalovaný v omeškaní s peňažným plnením len čo do sumy 1.477,94 Eur. Do omeškania s plnením sumy 498,06 Eur sa žalovaný dostal až dňom nasledujúcim po doručení mu žaloby, nakoľko až túto bolo možné považovať za výzvu na plnenie aj tejto časti sumy istiny. Súd preto čo do sumy 1.477,94 Eur priznal žalobcovi úrok z omeškania počnúc od 27.5.2016, t.j. odo dňa kedy si ho uplatnil a čo do sumy 498,06 Eur počnúc odo dňa 21.6.2016. V prevyšujúcej časti uplatneného úroku z omeškania súd žalobu zamietol.

83. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

84. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

85. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

86. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

87. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

88. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa zásady úspechu vyjadrenej v § 255 ods. 1 CSP a v spore úspešnému žalobcovi priznal voči neúspešnému žalovanému plnú náhradu trov konania. Súd nezistil dôvody pre aplikáciu § 257 CSP.

89. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Spišská Nová Ves, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 Civilného sporového poriadku) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.